

Cartea lui Daniel - Numărul treizeci și cinci

Dezvăluirea structurii profetice: Înțelegerea lui William Miller și cele trei puteri pustiitoare care conduc la Armagedon

Jeff Pippenger
2023-12-30

La „timpul sfârșitului”, în 1798, a fost desigilată cartea lui Daniel și, mai precis, vedenia reprezentată de râul Ulai. Vedenia a anunțat începerea judecății de cercetare la data de 22 octombrie 1844. Versetul care a devenit temelia acelui adevăr este Daniel, capitoul opt, versetul paisprezece. William Miller, solul ales să recunoască desigilarea mesajului, nu a înțeles niciodată pe deplin toate adevărurile asociate cu vedenia, dar a împlinit lucrarea care i-a fost încredințată.

Pe măsură ce Miller și-a început studiul cuvântului profetic, a ajuns să înțeleagă anumite reguli de interpretare profetică, identificate și stabilite în Scriptură însăși. Aceste reguli au fost codificate și desemnate drept Regulile de interpretare ale lui William Miller. Ele sunt aprobate de inspirație și identificate ca regulile care vor fi folosite de cei ce vor anunța începutul judecății executive la legea duminicală. Miller a mărturisit că și-a început studiul Bibliei de la începutul ei și a înaintat doar pe măsură ce înțelegea ceea ce examina atunci. Din această abordare este ușor de văzut de ce prima profeție temporală pe care a recunoscut-o Miller, care avea incidență asupra mesajului pe care urma să-l identifice drept împlinit în 1844, a fost „cele șapte vremuri” din Leviticul douăzeci și șase.

Inspirația ne informează că îngerul Gabriel, împreună cu alți îngeri sfinți, a călăuzit mintea lui Miller, așa cum Gabriel călăuzise mintea lui Daniel, a lui Ioan revelatorul și a tuturor profeților Bibliei, căci lui Gabriel i-a fost încredințată misiunea pe care Satana a pierdut-o. Misiunea lui Gabriel era exprimată în numele dintâi al Satanei, Lucifer, care înseamnă purtător de lumină. Gabriel i-a adus lui Miller lumina profetică, iar, în ascultare de această lumină, el a prezentat solia care anunța deschiderea judecății de cercetare la 22 octombrie 1844.

Privirea retrospectivă le permite celor care doresc să înțeleagă lucrarea lui William Miller să recunoască faptul că i-au fost date anumite înțelegeri cu privire la cuvântul profetic, care au devenit chei pentru lucrarea sa de alcătuire a soliei judecății care se apropia. Una dintre aceste chei a fost recunoașterea de către el că, în aplicarea profetică, o zi reprezenta un an. O alta a fost o structură profetică pe care el a folosit-o pentru a așeza și alinia liniile de profeție pe care le-a descoperit. Acea structură se întemeia pe cele două puteri satanice care au adus pustiirea asupra poporului lui Dumnezeu și asupra sanctuarului lui Dumnezeu. Toate descoperirile lui Miller au fost așezate pe structura profetică ce reprezenta istoria celor două puteri — păgânismul urmat de papalism — care, în mod consecutiv, au călcat în picioare atât sanctuarul lui Dumnezeu, cât și poporul lui Dumnezeu, din vremea Israelului antic până la A Doua Venire a lui Hristos.

Acea structură profetică i-a permis să identifice cu exactitate toate adevărurile necesare pentru a stabili 22 octombrie 1844 ca dată a deschiderii judecății. Dar acel adevăr era limitat, căci el nu a

putut vedea a treia putere persecutorie care, în istoria profetică, a urmat păgânismului și papalității. Nu era necesar ca el să vadă acel adevăr, căci lucrarea lui era să anunțe 22 octombrie 1844, iar lumina cu privire la a treia putere persecutorie avea să fie desigilată după aceea dată.

În legătură cu alinierea înțelegerilor sale profetice la o structură a celor două puteri pustiitoare ale Romei păgâne, urmate de Roma papală, se afla și înțelegerea lui că termenul tradus prin «necurmatul», în cartea lui Daniel, era un simbol al păgânismului și/sau al Romei păgâne. Cuvântul «tamid», tradus prin «necurmatul», este folosit de Daniel de cinci ori. Este întotdeauna folosit în legătură cu un simbol pe care Miller l-a înțeles corect ca reprezentând papalitatea. Simbolul papalității, care apare întotdeauna în legătură cu «necurmatul», este reprezentat prin două simboluri. În ambele cazuri, cele două simboluri ale puterii papale identifică papalitatea; totuși, de fiecare dată când Daniel a folosit cuvântul «tamid», tradus prin «necurmatul», acesta a fost folosit în asociere cu, și înaintea, simbolului papalității. Înțelegerea lui Miller cu privire la «necurmatul», în cartea lui Daniel, a devenit temelia structurii pe care el a văzut-o ca fiind întemeiată pe cele două puteri pustiitoare ale păgânismului, urmate de papalism. Identificarea de către Miller a «necurmatului» ca păgânism, în cartea lui Daniel, era sortită să devină o uriașă controversă în cadrul Adventismului, începând cu a doua generație a Adventismului, care a început în 1888.

Primul adevăr profetic pe care Miller l-a descoperit, care a constituit o componentă a înțelegerii legate de 22 octombrie 1844, a fost „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, și acesta a fost primul dintre adevărurile stabilite de Miller care a fost respins în 1863. Acea respingere a inaugurat prima generație a adventismului, când au început să rățăcească prin pustia Laodiceei. A doua generație a început la Conferința Generală de la Minneapolis, în 1888, iar în urma răzvrătirii care a avut loc acolo, în 1901 a început lucrarea satanică de respingere a identificării „necurmatei” drept păgânism, făcută de Miller. Înțelegerea corectă a „necurmatei” nu a fost pe deplin înlăturată decât după moartea profetesei, care identificase faptul că viziunea promovată în opoziție față de viziunea corectă a lui Miller despre „necurmata” fusese adusă de „îngeri care fuseseră izgoniți din cer”. Respingere deplină a avut loc în a treia generație, în jurul anului 1931. A treia generație începuse odată cu publicarea cărții lui W. W. Prescott, intitulată The Doctrine of Christ, imediat după Conferința biblică din 1919. În 1919, a început a treia generație și a continuat până la publicarea cărții Questions on Doctrine, în 1957.

După ce lucrarea lui Miller a fost statornică și lămurită pe cele două table ale lui Habacuc (hărțile pionierilor din 1843 și 1850), Domnul a început apoi să descopere adevărul că mai exista o altă, a treia, putere pustiitoare, care avea să urmeze păgânismului și papalismului și care, de asemenea, avea să prigonească poporul lui Dumnezeu.

Prin păgânism, iar apoi prin papalitate, Satana și-a exercitat puterea vreme de multe secole, în efortul de a șterge de pe pământ pe martorii credincioși ai lui Dumnezeu. Păgânii și papistașii erau însuflețiți de același duh al balaurului. Ei se deosebeau doar prin aceea că papalitatea, prefăcându-se că Îi slujește lui Dumnezeu, era vrăjmașul mai periculos și mai crud. Prin intermediul romanismului, Satana a luat lumea captivă. Biserica care se declara a lui Dumnezeu a fost măturată în rândurile acestei amăgiri și, mai bine de o mie de ani, poporul lui Dumnezeu a suferit sub mânia balaurului. Iar când papalitatea, lipsită de puterea ei, a fost silită

să înceteze persecuția, Ioan a văzut ridicându-se o nouă putere, care să-i facă ecou glasului balaurului și să ducă mai departe aceeași lucrare crudă și blasfemiatoare. Această putere, ultima care are să poarte război împotriva bisericii și a legii lui Dumnezeu, a fost simbolizată printr-o fiară cu coarne ca de miel. Fiarele care o precedaseră se ridicaseră din mare, dar aceasta s-a ridicat din pământ, reprezentând ridicarea pașnică a națiunii simbolizate. „Două coarne ca de miel” reprezintă bine caracterul Guvernului Statelor Unite, așa cum este exprimat în cele două principii fundamentale ale sale, republicanismul și protestantismul. Aceste principii sunt secretul puterii și prosperității noastre ca națiune. Cei care, pentru prima dată, au găsit un azil pe țărmurile Americii s-au bucurat că ajunseseră într-o țară liberă de pretențiile arogante ale papismului și de tirania cârmuirii regale. Ei au hotărât să întemeieze un guvern pe temelia largă a libertății civile și religioase. Semnele Timpurilor, 1 noiembrie 1899.

Miller nu a putut vedea a treia putere persecutorie, iar din acest motiv structura sa era incompletă, deși era perfect potrivită pentru a-și împlini lucrarea. Sora White afirmă că Miller a fost solul ales al lui Dumnezeu, că el fusese tipificat de Ilie și Ioan Botezătorul în lucrarea sa, de Elisei în chemarea sa la lucrare, și de Moise în moartea sa. Puțini, în istoria sacră, au inspirat un comentariu care să afirme că îngerii așteaptă la mormânt ca să-i învie, dar acesta este comentariul privitor la Miller. Faptul că lucrarea lui a fost limitată de istoria în care a fost ridicat nu este o afirmație denigratoare la adresa lui Miller, ci doar o necesitate care trebuie recunoscută, dacă lucrarea lui urmează să fie considerată în adevărata lumină a Cuvântului profetic al lui Dumnezeu.

Lui Miller i s-a dat o călăuzire specifică, îngerească, care i-a permis să construiască un cadru profetic întemeiat pe cele două puteri pustiitoare, cea a păgânismului urmată de cea a papalității. Din acest motiv, profețiile care identificau istoria dincolo de pustiirea săvârșită de acele două puteri au fost înțelese greșit de Miller. Totuși, niciuna dintre acele neînțelegeri nu și-a făcut loc pe cele două tăblițe sacre ale lui Habacuc, unde temeliile ridicate prin lucrarea lui Miller au fost reprezentate grafic. De aceea, inspirația a putut consemna despre diagrama din 1843 că a fost călăuzită de mâna Domnului.

Domnul mi-a arătat că diagrama din 1843 a fost călăuzită de mâna Sa și că nicio parte a ei nu trebuia modificată; că cifrele erau așa cum le voia El. Că mâna Sa era deasupra ei și a ascuns o greșală în unele dintre cifre, astfel încât nimeni să nu o poată vedea, până când Și-a luat mâna.

Atunci am văzut, cu privire la „Necurmatul”, că termenul „jertfă” a fost adăugat de înțelepciunea omenească și nu aparține textului; și că Domnul a dat înțelegerea corectă a acestuia celor care au proclamat strigătul orei judecății. Când exista unitate, înainte de 1844, aproape toți erau uniți asupra înțelegerii corecte a „Necurmatului”; dar de la 1844 încoace, în mijlocul confuziei, au fost îmbrățișate alte vederi, iar întunericul și confuzia au urmat. Review and Herald, 1 noiembrie 1850.

Adevărurile adunate de Miller la îndrumarea îngerilor au fost călăuzite de Domnul, iar, în aprobarea acordată diagramei din 1843, inspirația a inclus confirmarea că înțelegerea lui Miller, potrivit căreia «necurmatul» reprezenta păgânismul, era corectă. De cinci ori apare în Cartea lui Daniel cuvântul ebraic «tamid», tradus ca «necurmatul», și el reprezintă întotdeauna raportul dintre cele două puteri pustiitoare, păgânismul urmat de papalitate.

Înțelegerea lui Miller privind „the daily”, ca simbol al păgânismului, a fost absolut esențială în cadrul profetic pe care l-a aplicat, căci relația secvențială a păgânismului urmat de papalism a devenit punctul său de referință în alinierea tuturor profețiilor pe care a fost călăuzit să le înțeleagă.

În „timpul sfârșitului”, în 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, iar pasajul principal, pe care Sora White l-a identificat drept „stâlpul central” și „temelia” mișcării advente, a fost Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece.

Textul biblic care, mai presus de oricare altul, fusese atât temelia, cât și stâlpul central al credinței advente, era declarația: „Până la două mii trei sute de zile; atunci sanctuarul va fi curățit.” [Daniel 8:14.] Marea Controversă, 409.

Versetul paisprezece constituie răspunsul la versetul treisprezece, iar răspunsul este lipsit de sens în absența contextului întrebării.

Apoi am auzit pe un sfânt vorbind, iar un alt sfânt i-a zis acelui sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia privitoare la jertfa necurmată și la fărădelegea pustiirii, spre a da la călcare în picioare atât sanctuarul, cât și oștirea? Iar el mi-a zis: Până la două mii trei sute de zile; apoi sanctuarul va fi curățit. Daniel 8:13, 14.

Aceste două versete sunt simbolul sporirii cunoștinței care s-a produs atunci când cartea lui Daniel a fost dezpecetluită la „vremea sfârșitului”, în 1798. Versetul treisprezece identifică cele două puteri pustiitoare pe care Miller și-a întemeiat modelul profetic. Miller a identificat „necurmatul”, în versetul treisprezece, ca păgânism, iar „fărădelegea pustiirii” ca papalism. Este important să se recunoască faptul că modelul profetic la care îngerii l-au călăuzit pe Miller este identificat în cele două versete care reprezintă sporirea cunoștinței ce a sosit în istorie în 1798. Totuși, lui Miller nu i-a fost dat să vadă următoarea putere care avea să apară pe scena profetică și să persecute poporul lui Dumnezeu.

Am văzut că fiara cu două coarne avea o gură de balaur și că puterea ei era în capul ei, și că decretul avea să iasă din gura ei. Apoi am văzut-o pe Mama Desfrânatelor; că mama nu era una și aceeași cu fiicele, ci era separată și distinctă de ele. Ea și-a avut ziua, și aceasta a trecut, iar fiicele ei, sectele protestante, urmau să apară pe scenă și să manifeste același duh pe care îl avusese mama când îi prigonea pe sfinți. Am văzut că, pe măsură ce mama slăbea în putere, fiicele creșteau, și curând vor exercita puterea odinioară exercitată de mamă. Spalding și Magan, 1.

Incapacitatea lui Miller de a discerne a treia putere l-a constrâns să tragă concluzii pur și simplu greșite. Miller a identificat fiara din mare din Apocalipsa capitolul treisprezece drept Roma păgână, iar fiara din pământ drept Roma papală. Aplicarea lui a capitolului șaptesprezece din Apocalipsă a fost, de asemenea, viciată de incapacitatea de a vedea istoria profetică ce se întindea dincolo de a doua putere pustiitoare, cea a papalității. Din acest motiv, când Miller a identificat puterea romană în profeția lui Daniel, a tratat-o ca pe o singură putere care s-a manifestat în două faze. Aceea a fost și este o aplicare corectă, dar l-a împiedicat să înțeleagă împărțirile profeției biblice ca pe ceva ce trecea dincolo de a patra împărăție reprezentată de Roma. El a văzut și a identificat că a patra împărăție, aceea a Romei, avea două faze, reprezentate ca Roma păgână și

Roma papală, dar nu a putut vedea că Roma papală era, de asemenea, a cincea împărăție, ce avea să fie urmată de o a șasea împărăție.

În Daniel, capitolul al doilea, Milleriții au reunit elementele celei de-a cincea împărății din profeta biblică cu cele ale celei de-a patra împărății. La un nivel fundamental, aplicarea lor a fost corectă, dar incompletă, căci prima mențiune a împărățiilor din profeta biblică trebuie să concorde cu ultima mențiune a împărățiilor din profeta biblică, deoarece Isus, ca Alfa și Omega, ilustrează întotdeauna sfârșitul prin început. Incapacitatea de a discerne o distincție între două împărății succesive l-a împiedicat pe Miller să recunoască faptul că Apocalipsa, capitolul al doisprezecelea, identifică păgânismul (balaurul), iar Apocalipsa, capitolul al treisprezecelea, identifică fiara mării drept papalitatea (fiara) și fiara pământului drept protestantismul apostat (prorocul mincinos).

Miller nu a putut vedea balaurul, fiara și prorocul mincinos ca trei împărății consecutive în capitolele doisprezece și treisprezece ale Apocalipsei și a fost astfel constrâns, de logica sa profetică, să presupună că cele două capitole nu constituiau o prezentare consecutivă a celor trei puteri care conduc lumea la Armagedon. Lumina care i-a fost dată lui Miller a fost lumina desăvârșită pentru generația lui, iar generația lui a fost încercată prin acea lumină.

Lumina celor trei puteri pustiitoare (dragonul, fiara și profetul mincinos) a fost dată lui Future for America la „timpul sfârșitului”, în 1989. Pasajul din Daniel care a fost desigilat odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice, în împlinirea capitolului unsprezece, versetul patruzeci, din Daniel, a fost lumina îngerului al treilea, pe când Miller primise lumina îngerului întâi. Ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel au fost văzute ca fiind temelia și stâlpul central al mișcării Future for America, iar versetul patruzeci din capitolul unsprezece al lui Daniel rezumă acea lumină, așa cum versetele treisprezece și paisprezece din capitolul opt al lui Daniel au rezumat lumina care a fost desigilată în mișcarea millerită.

Și la vremea sfârșitului, împăratul de la miazăzi se va năpusti asupra lui; iar împăratul de la miazănoapte va veni împotriva lui ca un vârtej, cu care de luptă, cu călăreți și cu multe corăbii; va pătrunde în țări, se va revărsa și va trece mai departe. Daniel 11:40.

Versetul identifică un război care a început la „timpul sfârșitului”, în 1798, între regele de la miazăzi și regele de la miazănoapte. Regele de la miazăzi reprezenta Franța ateistă, care a pricinuit papalității rana de moarte chiar în acel an. Papalitatea este acolo reprezentată ca regele de la miazănoapte. Franța, în mod profetic, în 1798, era o zecime din cele zece împărății din capitolul șapte al lui Daniel. Acele zece împărății reprezintă Roma păgână, iar Roma păgână îl reprezintă pe balaur. Papalitatea (regele de la miazănoapte) reprezintă fiara. Versetul identifică faptul că regele de la miazănoapte (papalitatea), căruia i se dăduse rana de moarte la începutul versetului, avea să riposteze în cele din urmă împotriva regelui de la miazăzi (regele ateismului). Când papalitatea a ripostat, regele ateismului se mutase din națiunea Franței în confederația Uniunii Sovietice. Franța era o singură națiune, însă, când papalitatea a ripostat împotriva regelui de la miazăzi în verset, regele de la miazăzi era identificat drept „țări”, la fel ca fosta Uniune Sovietică.

Când împăratul de la miazănoapte (papalitatea) a ripostat, a adus cu sine „care”, „călăreți” și „multe corăbii”. Carele și călăreții sunt simboluri ale puterii militare, iar corăbiile sunt simboluri

ale puterii economice. Puterea care a încheiat o alianță nelegiuită cu papalitatea, în vederea răsturnării Uniunii Sovietice, a fost reprezentată de Statele Unite ale Americii, iar cele două forme de putere ale Statelor Unite, în Apocalipsa, capitolul treisprezece, sunt identificate ca fiind capacitatea Statelor Unite de a constrânge lumea să primească semnul autorității papale prin forța armelor și a economiei. Oamenilor li se va interzice să cumpere sau să vândă fără acest semn, iar apoi, mai mult, fără acest semn, oamenii vor fi uciși.

Versetul patruzeci identifică în mod direct balaurul (împăratul de la miazăzi), fiara (papalitatea) și proorocul mincinos (Statele Unite). Versetul de temelie pentru „timpul sfârșitului” din 1989 identifică cele trei puteri pustiitoare care conduc lumea la Armagedon, întocmai cum versetele de temelie ale mișcării milerite au identificat cele două puteri pustiitoare: păgânismul, urmat de papalism.

Versetul începe cu o bătălie între împăratul de la miazăzi și împăratul de la miazănoapte. La începutul versetului (1798), împăratul de la miazăzi biruiește, dar mai departe în verset, împăratul de la miazănoapte contraatacă și îl biruiește pe împăratul de la miazăzi. Începutul versetului marchează bătălia dintre împăratul de la miazănoapte și împăratul de la miazăzi, iar spre finalul mesajului conținut în verset este ilustrată aceeași bătălie dintre împărații de la miazănoapte și miazăzi, însă cu rezultate opuse. Începutul a marcat „timpul sfârșitului” în 1798, iar bătălia de la încheiere marchează „timpul sfârșitului” în 1989. Versetul conține, în mărturia sa scrisă, semnătura Alfa și Omega, începutul și sfârșitul.

Istoria propriu-zisă a versetului se prelungește dincolo de prăbușirea Uniunii Sovietice din 1989, până la legea duminicală din versetul patruzeci și unu. La legea duminicală, tripla uniune a Babilonului modern se realizează printr-o serie de evenimente rapide. Prin urmare, versetul patruzeci începe când rana de moarte este pricinuită în 1798, iar desfrânata din Tir este dată uitării. Istoria reprezentată de verset se încheie în întregime la legea duminicală din versetul patruzeci și unu, unde rana de moarte este vindecată, iar desfrânata din Tir este adusă iarăși aminte. Semnătura începutului și a sfârșitului este înscrisă nu doar asupra textului cuprins în verset, ci și asupra întregii istorii pe care o reprezintă versetul. Versetul identifică cadrul profetic care nu se bazează doar pe păgânism (balaurul) și pe papalitate (fiara), ci identifică structura celor trei puteri pustiitoare care conduc lumea la Armagedon.

Cadrul profetic al lui Miller a anunțat sosirea judecății de cercetare a lui Dumnezeu, iar cadrul profetic al Future for America anunță sosirea judecății executive a lui Dumnezeu. La „timpul sfârșitului”, în 1989, a început un proces de încercare și curățire în trei etape, când ultimele șase versete ale capitolului unsprezece din Daniel au fost desigilate odată cu prăbușirea Uniunii Sovietice. Trebuie înțeleasă distincția că Miller a văzut doar păgânismul și papalitatea, iar nu protestantismul apostat, pentru a înțelege corect vedenia de la râul Ulai care a fost desigilată în 1798.

Vom continua această analiză în articolul următor.

Nu avem timp de pierdut. Vremuri tulburi stau înaintea noastră. Lumea este frământată de duhul războiului. Curând vor avea loc scenele strâmtorării despre care vorbesc profețiile.

Profeția din capitolul unsprezece al cărții lui Daniel a ajuns aproape la deplina ei împlinire. O mare parte din istoria care s-a desfășurat în împlinirea acestei profeții se va repeta.

În versetul al treizecilea este vorba despre o putere: „versetele 30 până la treizeci și șase citate.”

„Scene asemănătoare cu cele descrise în aceste cuvinte vor avea loc.” Manuscript Releases, numărul 13, 394.